

Ngày Tạ Ơn

Ngày mai, 25 tháng 11 là ngày lễ Tạ Ơn tại nước Mỹ. Đôi dòng về nguồn gốc Lễ Tạ Ơn: Vào ngày 16 tháng 9 - 1620, 102 người Anh thuộc giáo phái Pilgrim đi trên con tàu May Flower chạy trong vòng 66 ngày, vượt đại tây dương để đến Mỹ vào ngày 21 tháng 11 - 1620. Họ là những người thuộc giáo phái Pilgrim chạy khỏi nước Anh để tị nạn tôn giáo và tìm một cuộc sống mới. Đến đất liền họ được dân bản địa người da đỏ giúp đỡ và sau vụ mùa đầu tiên, họ đã mời những người da đỏ thuộc bộ lạc Wampanoag đến dự bữa tiệc để bày tỏ lòng biết ơn đối với những người đã giúp đỡ họ bằng cách dạy cho họ trồng bắp, đậu, bí đỏ... và đánh bắt cá. Ngày Tạ Ơn khởi từ thành phố Plymouth thuộc tiểu bang Massachusetts.

Luật quy định rằng Lễ Tạ Ơn diễn ra vào ngày thứ năm của tuần lễ thứ tư của tháng 11. Tổng thống Franklin D. Roosevelt ký luật công nhận ngày Lễ Tạ Ơn là ngày lễ chính

thức của quốc gia vào năm 1939 và được quốc hội phê chuẩn ngày 26 tháng 11 – 1941.

Hàng năm cứ sau ngay lễ Halloween (lễ ma) là toàn nước Mỹ treo đèn kết hoa và chưng bày đủ loại hàng hóa nhằm phục vụ cho ngày Lễ TạƠn. Đây là dịp để cho các gia đình đoàn tụ, quây quần bên nhau, cùng nhau ăn tiệc và tặng quà cho nhau. Món ăn chính là gà tây và bánh bí đỏ cùng nhiều món ăn khác. Người ta ước chừng mỗi năm có khoảng 60 triệu chú gà tây phải rời chuồng để lên nằm trên những chiếc đĩa được bày biện rất hấp dẫn và đặt ngay chỗ trang trọng nhất trên bàn và chung quanh là vô số món ăn linh tinh khác. Trong số 60 triệu chú gà tây, có một chú được mời vào tòa bạch ốc để được vị tổng thống Cờ Hoa làm lễ xá tội, tức là không phải lên nằm trên bàn tiệc. Nhưng không biết năm sau chú gà này có thoát chết hay không?

Ngày mới chân ướt chân khô đặt chân đến đất Cờ Hoa cũng cận ngày lễ Tạ Ơn, tôi chưa biết ất giáp gì về ngày lễ này nên cả nhà gồm 6 mạng, về đêm thả bộ ven con đường phía trước khu apartment đang ở, thấy thiên hạ tấp nập đi mua sắm và gia đình 6 anh chị “Mán” chỉ việc đứng

ngắm vào những cửa hàng mà thôi. Khi đó chẳng biết là bao nhiêu độ ngoài trời nhưng có cảm giác là hai cái tai tê cóng, nếu lấy tay búng vào có thể vỡ ra từng mảnh...nên 6 anh chị “Mán” vừa run rẩy vừa vội quay gót trở về. Chưa hết, nghe vài người mách là có cuộc diễu hành ngày lễ tạ ơn dưới phố nên 6 mạng, sáng sớm ngày 25 đã có mặt tại địa điểm diễu hành, mỗi người chỉ có một chiếc áo ấm chống lạnh trong khi nhìn quanh thấy thiên hạ trùm đồ ấm đầy người, có người còn mang theo mền để phủ lên người, mang theo cả ghế bố xếp để ngồi cho thoải mái. Đó là lần đi xem diễu hành ngày Lễ Tạ Ơn duy nhất, những năm sau cũng xem diễu hành nhưng xem trên tivi với những cuộc diễu hành hết sức quy mô tại thành phố Nữ Ớc.

Còn chuyện ăn uống ngày lễ, vì mới đến xứ người nên chẳng biết lễ lự thế nào, ăn uống ra sao nên chẳng mua sắm thức ăn thức uống gì cho ngày lễ. Ở trong khu apartment cũng thấy thiên hạ chưng bày hình ảnh mùa Tạ Ơn. Có lẽ vì thấy gia đình tôi mới qua Mỹ không biết gì nên cách nơi mình ở mấy căn, có một gia đình Việt Nam, chủ nhà tên là Sơn mà khi gặp nhau cũng có chào nhau đôi lần. Chiều ngày 23 anh Sơn đến bấm chuông, tôi mở cửa nhìn ra thì thấy anh Sơn tay ôm một cái bịch nặng bên trong có một chú gà tây. Anh Sơn nói tặng tôi chú gà để ăn lễ Tạ Ơn rồi cũng chúc cho gia đình tôi vui vẻ, hạnh phúc. Tôi cũng chúc anh như thế và không quên cảm ơn anh. Ôm chú gà tây làm sẵn vào đưa cho vợ và bàn tính nấu nướng ra sao để ăn. Xem trên tivi thấy thiên hạ “Mỹ” làm món gà tây đút lò (nướng) với nhiều món phụ tùng linh kính kèm theo nhồi vào bên trong. Chưa biết cách nấu nướng chú gà tây ra sao cho phải phép nên cuối cùng quyết định dùng chú ta để nấu phở vì nghĩ rằng chắc cũng giống phở gà Việt Nam. Thế là trong buổi chiều lễ Tạ Ơn gia đình gồm 6 mạng lớn bé ngồi quây quần bên nồi phở gà tây vừa ăn vừa khen ngon...nhưng khi ăn đến mấy miếng thịt thì thấy thất vọng vì thịt quá mềm chứ không dai giống như những miếng thịt gà Việt Nam mà dân ta ở đây gọi là gà đi bộ.

Dạo còn đi làm, mỗi năm đến mùa lễ Tạ Ơn, ngoài việc được hãng mời dự một bữa tiệc trước ngày nghỉ lễ với

món ăn chính là gà tây và trước khi ra về còn nhận được một chú gà nặng chừng 5- 6 ký mang về nhà. Lần này thì nữ gia chủ cho ăn món thịt gà tây truyền thống tức là nướng gà theo lối của dân Cờ Hoa với đủ thứ gia vị Ma de in U ếch A. Khổ nỗi là sau khi mọi người trong nhà ngồi quanh bàn và nâng ly (nước ngọt, nước lạnh) chúc nhau, hăm hờ xơi món gà nướng thì chỉ sau vài miếng thì hình như mọi người đều cảm thấy món này không thích hợp với khẩu vị của người An Nam mới qua Mỹ. Rút kinh nghiệm, những năm sau các chú gà tây được dùng để tái diễn món phở, các năm sau lại làm món cà ri rồi đến món ra gu... Cho đến khi nghỉ làm – về hưu thì mới chấm dứt món gà tây trong mùa Lễ Tạ Ơn.

Lúc mới qua Mỹ lần đầu tiên nghe ba tiếng “gà đi bộ” và được giải thích là mấy chú mấy ả gà này được nuôi và thả cho chúng tự do chạy rong trong sân nên gân cốt của chúng săn cứng, khi xơi vào thì thấy thịt dai ngon, trái với gà nuôi kiểu USA thì thịt mềm nhũn, xơi vào không thấy khoái khẩu chút nào. Tò mò tìm hiểu về món gà đi bộ mới biết ở Mỹ không có màn nuôi gà thả cho chạy trong sân trừ một số người nuôi chơi vài con để làm kiếng cho vui nhà vui sân, còn những ai nuôi để bán thì phải có chuồng trại và phải theo những quy định về chăn nuôi của thành phố. Nơi tôi ở có hai ba trại nuôi gà của người Việt Nam để cung cấp cho các chợ của người Việt. Không biết họ nuôi bằng cách

nào nhưng rõ ràng món thịt gà đi bộ khác với gà “đi xe” – gọi thế để phân biệt cho rõ. Nhiều lần tôi cũng lái xe đến tận trại nuôi gà đi bộ với ý định xem họ nuôi như thế nào nhưng tuyệt nhiên không thực hiện được ý định, chỉ được phép đứng ở quày bên ngoài để mua gà mà thôi, cũng chẳng thấy bày biện mấy trụ gà ở đâu nên không thể lựa chú gà này, ả gà nọ mà chủ trại đưa con nào là mình nhận con đó, không có sự lựa chọn gà cái hay gà đực, gà nhớ hay gà bé. Có lần tôi hăm hờ mang về một chú gà và khi nấu xong dọn ra ăn thì thịt của nó cứng ơi là cứng. Từ đó về sau tui không thèm đến trại gà nữa mà ra chợ để có thể nhìn thấy cả lũ gà trống mái lớn bé bày lênh khênh bên trong quày, tha hồ mà lựa. Thỉnh thoảng mua một em gà mang về nấu phở, làm cơm gà luộc kiểu Hải Nam, gà chiên, gà xé phay, gà gói, gà ra gu, gà kho...và nhiều món khác....để tiếp tục hưởng được hương vị Việt Nam. Âu đó cũng là niềm vui và hạnh phúc của những người xa xứ như tôi.

Kể từ mùa Lễ Tạ Ơn năm 2020, không khí mùa lễ đã xẹp như quả bóng xì hơi vì em cô vít Tàu quậy phá. Mùa Tạ Ơn năm nay – 2021, không khí nghe chừng

vẫn tiếp tục eo xèo buồn thảm vì hàng hóa cần cho dân chúng trong mùa lễ

không đủ cung cấp và giá cả mọi thứ tăng khủng khiếp, mức lạm phát nhảy vọt rất ngoạn mục. Riêng món gà tây thì hôm qua tôi ghé vào chợ Kroger thấy đề giá mỗi con là 66 đô (khoảng 4-5 ký). Những năm trước khoảng 40-45 đô. Rồi xem trên ti vi cũng thấy ông tổng thống 10 nút đang hoan hỉ vuốt lông một em gà tây như là một nghi thức xá tội chết cho em gà có số “chưa được chết”. Nhìn vào tấm ảnh thì rõ đây là một ả gà mái rất mỹ miều...hèn chi mà ông tổng thống cứ vuốt lui vuốt tới trên bộ lông của em rất lâu và miệng cười ra cái điều khoái trá...và trong bữa tiệc ở tòa Bạch Ốc sẽ có không dưới một tá các em gà nằm trên bàn để khoản đãi nhân viên nội các đã cùng ông làm cho mấy chú mấy ả gà cao giá.

Tôi và gia đình được nước Mỹ nhận vào cho tị nạn. Tị nạn chính trị. Nói cho rõ là tị nạn cộng sản. Tôi biết ơn quốc gia Hoa Kỳ đã cho tôi mọi thứ, đặc biệt là cho tôi hai chữ Tự Do. Đồng thời nhân mùa lễ Tạ Ơn, tôi không quên kính cẩn tỏ lòng biết ơn Tổ Tiên Việt Nam, các đấng tiền nhân, các bậc anh hùng liệt nữ đã gìn giữ đất nước Việt Nam suốt gần năm nghìn năm kể từ ngày lập quốc.

Cuối cùng, tôi thành kính biết ơn Thầy Cô đã dạy cho tôi mọi kiến thức văn hóa, xã hội và đời sống để cho tôi được nên người.

Chiều mai gia đình tôi cũng có một cuộc họp mặt nhỏ để cùng nhau ăn một bữa cơm đạm bạc. Sự hiện diện đầy đủ của các con các cháu là niềm hạnh phúc lớn lao cho những kẻ đang ở độ tuổi già khú ở quê người.

Phong Châu

24 Tháng 11 – 2021

